

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 30

гр. Варна, 24.01.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

като разгледа докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно частно гражданско дело № 20223000500016 по описа за 2022 година за да се произнесе, взе предвид следното.

Производството е по реда на чл.274 и сл. от ГПК.Образувано по подадена частна жалба от Държавата, чрез Е.Т.-областен управител на област Силистра, упълномощен по реда на 32, т.4 от ГПК от министъра на регионалното развитие и благоустройството, като представляващ Държавата на осн. чл.31, ал.2 от ГПК, чрез процесуалния представител адв.П.И., против решение №260069/26.11.2021г., постановено по гр.д.№53/21г. по описа на СОС, с което е прекратено производството по гр.д.№53/21г. по описа на СОС като недопустимо, както и Държавата е осъдена да заплати на „Нюман“ЕООД, В. К. К., А.И. К.а и „КИЙБ-МЗК“ЕООД, на всеки от тях сумата от по 600лв.-направени разноси в производството.В жалбата се твърди, че решението е неправилно по изложените в същата подробни съображения.Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което „се разреши спорът по същество“.

Въззиваемите „Нюман“ЕООД, гр.Силистра, В. К. К. и А.И. К.а в депозирания отговор по жалбата чрез процесуалния си представител адв.Т.С. поддържат становище за нейната неоснователност и молят обжалваният съдебен акт да бъде потвърден.Претендират разноси.

Въззиваемият „КИЙБ-МЗК“ЕООД, гр.Силистра, редовно уведомен, не е депозирал отговор по жалбата.

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Обжалваният съдебен акт на първоинстанционния съд е наименуван „решение“. Същият е постановен след приключване на устните състезания по гр.д.№53/21г. по описа на СОС в о.с.з. на 26.10.2021г. По същество обаче той няма характер на съдебно решение, защото с него спорът по делото не е разрешен по същество/каквото съдържание следва да има решението съгласно чл.236, ал.1, т.5 от ГПК/, а на съдебно определение, защото с него съдът, след като е приел в мотивите си, че така предявеният от ищеца иск е недопустим, поради което е недопустимо и образуването по него производство, е прекратил производството по делото. Така той е постановил акт с характер на съдебно определение, което, като преграждащо по нататъшното развитие на делото, подлежи на обжалване на осн. чл.274, ал.1, т.1 от ГПК с частна жалба, поради което и настоящото производство пред въззивната инстанция се развива по реда на чл.274 и сл. от ГПК.

Производството по гр.д.№53/21г. по описа на СОС е образувано по предявен иск с пр.осн. чл.440 от ГПК от Държавата против „Нюман“ЕООД, В. К. К., А.И. К.а и „КИЙБ-МЗК“ЕООД. В исковата молба и множеството уточняващи такива към нея/последната от 20.05.2021г./ се излага, че процесните недвижими имоти, представляващи: 1/ самостоятелен обект с идентификатор 66425.500.3070.7.19, с площ от 65 кв.м., разположен в партерен етаж на масивна седеметажна сграда; 2/ самостоятелен обект с идентификатор 66425.500.3070.7.18, с площ от 98 кв.м., разположен в партерен етаж на масивна седеметажна сграда, двата находящи се в гр.Силистра, ул.“Добруджа“№16А, са били част от обособена част от „Търговски комплекс „Рила“, предмет на договор от 13.05.1996г. за приватизационна продажба, сключен по реда на чл.35, ал.1, т.2 от ЗППДОБП/отм./ с ЕТ „Нюман-В.К.“. С решения от 2004г. е вписано прехвърлянето на търговското предприятие на ЕТ по реда на чл.15 от ТЗ на „Нюман“ЕООД и ЕТ заличен от ТР.С решение №116/13.06.2008г., постановено по в.т.д.№299/07г. по описа на ВАпС, влязло в сила на 17.07.2009г., горепосоченият договор е развален на осн. чл.87, ал.3 от ГПК. Предвид така постановеното решение, понастоящем Държавата се легитимира като собственик на горепосочените недвижими имоти, за които са

съставени АДС през 2012г. и 2020г. Имотите се стопанисват от областна администрация Силистра.

Същите недвижими имоти са предмет на договорна ипотека, сключена с н.а. №42/05.08.2005г. за обезпечаване на банков кредит от 05.08.2005г., между „Райфайзенбанк /България/“ АД като кредитодател и „Нюман“ ЕООД като кредитополучател и ипотекарен длъжник, подновена с вписване от 17.07.2015г. Вземанията си по договора за кредит /по който като поръчители са солидарни длъжници В.К. и А.К.а/, ведно с неговите обезпечения, „Райфайзенбанк /България/“ АД е прехвърлила на „КИЙБ-МЗК“ ЕООД с договор за цесия от 12.07.2019г., вписан в СВ-Силистра на 23.07.2019г. Понастоящем към недвижимите имоти е насочено принудително изпълнение по изп.д. №20167670400285 по описа на ЧСИ Г.Г., с взыскател понастоящем „КИЙБ-МЗК“ ЕООД и длъжници „Нюман“ ЕООД, В. К. К. и А.И. К.а. Възбрана е вписана на 14.01.2019г.

Недвижимите имоти, към които е насочено принудителното изпълнение, не са собственост на длъжника „Нюман“ ЕООД, а на ищеца, предвид горесцитираното решение на ВАпС, влязло в сила 2009г., т.е. не са били собственост и към момента на подновяване на ипотеката. Предвид изложеното се претендира да бъде прието за установено по отношение на ответниците, че процесните недвижими имоти не са собственост на длъжниците в изпълнителното производство „Нюман“ ЕООД, В. К. К. и А.И. К.а.

Ответниците „Нюман“ ЕООД, В. К. К. и А.И. К.а в депозирания в срока по чл.131 от ГПК отговор излагат, че длъжникът по изп.д. №20167670400285 „Нюман“ ЕООД/както и длъжниците по него физически лица/ не са собственици на процесните недвижими имоти, но принудителното изпълнение е насочено против тях, защото взыскателят цесионер „КИЙБ-МЗК“ ЕООД реализира ипотечното си право по чл.173, ал.1 от ЗЗД по силата на редовно учредената договорна ипотека в полза на цедента „Райфайзенбанк /България/“ АД с н.а. №42/05.08.05г., към датата на чиято учредяване „Нюман“ ЕООД е било собственик на недвижимите имоти, и която ипотека е подновена в срока по чл.172 от ЗЗД.

Ответникът „КИЙБ-МЗК“ ЕООД в депозирания в срока по чл.131 от ГПК отговор излага, че като взыскател по изп.д. №20167670400285 реализира принудително изпълнение върху процесните недвижими имоти по силата на

редовно учредена договорна ипотека, подновена в срока по чл.172 от ЗЗД, като посоченото в исковата молба решение по иск с пр.осн. чл.87, ал.3 от ЗЗД не може да дерогира ипотечното правоотношение. Сочи и, че първоначално съдебният изпълнител е отказал да пристъпи към принудително изпълнение към тях, като отказът му е обжалван от дружеството и с решение №144/27.12.2018г. по в.гр.д.№260/18г. по описа на СОС, отказът му е отменен.

Видно от гореизложеното и от представените по делото писмени доказателства от страните в подкрепа на твърденията им, е, че между ищеца и ответниците по делото няма спор, че процесните два недвижими имота, към които е насочено принудително изпълнение по изп.д. №20167670400285 по опис на ЧСИ Г.Г., рег.№767, район на действие ОС-Силистра, за парично вземане на „КИЙБ-МЗК“ЕООД /цесионер по вписан договор за цесия с кредитодателя „Райфайзенбанк /България/“АД и участващ в изп.производство на осн. чл.429, ал.1 от ЗЗД/, не са собственост на длъжниците по изп.дело. Действителният спор между тях е съществува ли валидно ипотечно правоотношение по силата на договора за ипотека, обективиран в н.а. №42/05.08.2005г., подновена в срока по чл.172 от ЗЗД, което да дава на възискателя правата по чл.173, ал.1 от ЗЗД да се удовлетвори от стойността на имотите, които понастоящем не са собственост на длъжника, с оглед постановеното решение по предявения от АСПК иск по чл.87, ал.3 от ЗЗД, влязло в сила на 17.07.2009г., развалящо договора за приватизационна продажба от 13.05.1996г. по чл.35, ал.1, т.2 от ЗППДОБП/отм./ на обособена част от държавно предприятие, с който към 05.08.2005г. се е легитимирал като собственик кредитополучателят и ипотекарен длъжник „Нюман“ЕООД, и в частност спор с оглед нормата на чл.88, ал.2 от ЗЗД и обстоятелството, че искът с пр.осн. чл.87, ал.3 от ЗЗД е предявен/и съответно исковата молба е вписана/ през 2006г./т.д.№72/06г. по описа на СОС/, т.е. след 05.08.2005г. /в която хипотеза принципно, когато ипотека е вписана преди исковата молба по чл.87, ал.3 от ЗЗД, правата на ипотекарния кредитор са противопоставими на ищеца по този иск, ако бъде уважен, като това произтича от реда на вписване и от нормата на чл.88, ал.2 от ЗЗД, при съответно съобразяване и на разпоредбите на чл.115 от ЗС/.

Принципно защитата на третото лице в хипотезата на чл.440 от ГПК, т.е. лице, което твърди, че правото му на собственост е засегнато от изпълнение

за парично вземане, се осъществява чрез отрицателен установителен иск, насочен против взыскателя и длъжника/явяващи се задължителни необходими другари в процеса/, за установяване, че имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на длъжника. След като обаче между страните по делото няма спор относно правото на собственост върху недвижимите имоти, върху които е насочено принудителното изпълнение, конкретно, че те не са собственост на длъжниците, то този иск за собственост се явява лишен от правен интерес. Така, защото формалното установяване, че длъжниците не са собственици на имотите, не би могло да доведе до приложение нормата на чл.433, ал.1, т.7 от ГПК, съответно до прекратяване на изпълнението върху тях, предвид разпоредбата на чл.173, ал.1 от ЗЗД. Спорът между страните за съществуването на ипотечното правоотношение и конкуренцията на права не би могъл да се разреши в производство по иск с пр.осн. чл.440 от ГПК, защото не се включва в предмета на делото по този иск.

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск с пр.осн. чл.440 от ГПК се явява недопустим поради липсата на положителна процесуална предпоставка, а именно правен интерес, поради което образуването по него производство подлежи на прекратяване. Постановленият в този смисъл обжалван съдебен акт, като правилен, следва да бъде потвърден. На осн. чл.78, ал.3 от ГПК и отправеното искане на въззиваемите, депозирали отговор по жалбата, следва да бъдат присъдени направените от тях съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция, представляващи адв.възнаграждение в размер от по 400лв. за всеки от тях, съгласно представените договори за правна защита и съдействие от 29.12.2021г.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260069/26.11.2021г., постановено по гр.д. №53/21г. по описа на СОС, гр.о./по същество с характер на съдебно определение/, с което е прекратено производството по гр.д.№53/21г. по описа на СОС като недопустимо, както и Държавата е осъдена да заплати на „Нюман“ЕООД, В. К. К., А.И. К.а и „КИЙБ-МЗК“ЕООД, на всеки от тях сумата от по 600лв.-направени разноски в производството.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от областен управител на област Силистра, упълномощен по реда на 32, т.4 от ГПК от министъра на регионалното развитие и благоустройството, като представляващ Държавата на осн. чл.31, ал.2 от ГПК, да заплати на „Нюман“ЕООД, ЕИК 118554047, В. К. К., ЕГН *****, и А.И. К.а, ЕГН *****, на всеки от тях сумата от по 400лв., представляваща съдебно-деловодни разноси, сторени пред въззивна инстанция, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

Определението подлежи на обжалване в едноседмичен срок от съобщаването му на страните с частна жалба пред Върховен касационен съд при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____